

voor
elkaar

Themanummer Veranderingen in de zorg

WZH-bladen positief
gewaardeerd 2

Gewoon aan het werk
met de ZZP 2

Een lastige maar
noodzakelijke omslag 3

Verhalen uit de eerste hand 4

Nieuws van de
Centrale Cliëntenraad 6

Alleen basiszorg vinden
we wat magertjes 7

Mijn favoriete... 8

WZH blijft op koers

De politieke koers van Nederland is op het moment waarop ik dit schrijf onzeker. Dat heeft zijn weerslag op de zorg. Het is door alle ontwikkelingen immers ook onduidelijk hoe de overheid de zorg in de nabije toekomst verder wenst in te richten. Dat is verwarrend.

Het huidige politieke klimaat in Nederland staat bol van de meningen, visies, overtuigingen en vermeende waarheden over hoe we het beste de zorg zouden kunnen aanpakken. Overheersend in dit alles is het beeld dat er een verschuiving gaat plaatsvinden van het solidariteitsbeginsel binnen onze collectieve verzorgingsstaat naar een mix tussen collectief en individueel met een groter aandeel voor individuele zorg op maat waarvoor de kosten eveneens individueel moeten worden opgebracht. Bij WZH houden we onszelf in deze onzekere tijden op koers door ons in de eerste plaats te (blijven) concentreren op de inhoud van de zorg. Hierbij gaan we zorgvuldig om met onze middelen en gaan geen risicovolle investeringen aan. Want wie er ook aan het politieke roer staat in Nederland, WZH zal altijd goede zorg aan zijn cliënten willen blijven leveren. Hoe we dit doen, leest u in deze uitgave van Nieuws voor elkaar, waarin we ons in het bijzonder verdiepen in het relatief nieuwe fenomeen ZZP: ZorgZwaartePakket. Ik wens u veel leesplezier!

Evert de Glint, algemeen directeur / bestuurder WZH

WZH-bladen positief gewaardeerd

Voor het geval u het zelf nog niet wist: u bent als lezer van Nieuws voor elkaar en Onder ons overwegend erg positief over deze WZH-bladen. Dat blijkt uit het lezersonderzoek dat de redactie heeft gehouden onder onze cliënten en hun (meelezende) familieleden.

Behalve met uw mening zijn wij blij met de vele tips en suggesties ter verbetering die u heeft aangedragen. Deze punten nemen we ons ter harte en de resultaten daarvan zult u vanzelf terugzien. We gaan bijvoorbeeld op zoek naar een gemakkelijker te openen alternatief voor de huidige plastic verpakking, en we zullen de inhoud van de Nieuws voor elkaar en de Onder ons beter afstemmen om doublures te

voorkomen. Onze schrijfstijl houden we simpel ondanks dat de onderwerpen soms zwaar of ingewikkeld zijn..

PS. In de Onder ons vindt u meer informatie terug over de uitkomsten van het lezersonderzoek.

'Gewoon aan het werk met de ZZP'

Er is veel te doen over de invoering van de individuele ZorgZwaartePakketten (ZZP's). Naast praktische gevolgen, zoals het anders roosteren van personeel, brengt de invoering ook een nieuw spanningsveld met zich mee tussen ondernemen en zorgen voor kwetsbare ouderen, vindt Evert de Glint, algemeen directeur van WZH.

"Er is een onderscheid ontstaan tussen basis- en extra zorg", zegt De Glint. "De overheid vraagt van ons als 'marktpartij' aan te vullen daar waar de overheid terugtreedt, namelijk door het aanbieden van aanvullende producten en diensten tegen betaling. Deze tendens is overigens niet nieuw. Enkele jaren geleden deden de ziektekostenverzekeringen ook al iets dergelijks door bovenop het basispakket aanvullende pakketten te bieden waarvoor verzekerden apart moesten gaan betalen."

Volgens De Glint is er wel een duidelijk verschil tussen toen en nu: "Onze cliënten zijn veelal kwetsbare ouderen die door hun beperkingen afhankelijk van ons zijn. Dat maakt het ondernemen in een vrije markt best ingewikkeld."

De Glint vervolgt. "Daarnaast is er geen sprake van een volledig vrije markt waarbij consumenten alternatieven en daarmee keuzevrijheid hebben. Stel iemand woont bij WZH en wil extra gedoucht worden, dan kan hij of zij niet vragen of een medewerker van een collega-instelling even langs komt of andersom."

Marktwerving in de zorg vraagt extra aandacht en overleg met de Centrale Cliëntenraad. Op die manier kunnen alle belangen van de cliënten, van de medewerker en van de organisatie in balans worden belicht. "Het is een gezamenlijke zoektocht", aldus De Glint. "Uiteindelijk gaan we gewoon aan het werk en proberen we zaken uit. Bijstellen kan altijd. Met open vizier samen de toekomst in. Dit past bij WZH en onze kernwaarden."

Een lastige maar noodzakelijke omslag

Vooraf voor de medewerkers die al wat langer in de zorg werkzaam zijn, is het volgens Marlies Visser een lastige maar noodzakelijke omslag. Zij kunnen namelijk niet langer zomaar 'ja' zeggen tegen elke zorgvraag die de cliënten aan hen voorleggen. "Het is wat dat betreft allemaal wel een beetje zakelijker geworden, ja."

Marlies Visser is als teamleider Zorg in WZH Hoge Veld verantwoordelijk voor de juiste personeelsbezetting in de zorg. Het mag immers niet gebeuren dat er op dagen te weinig personeel aanwezig is om de juiste zorg te kunnen bieden, net zomin als het de bedoeling is dat er op bepaalde momenten te veel medewerkers op de afdelingen rondlopen.

'Ik denk zelfs dat onze cliënten niet eens zo veel verschil merken'

Door de invoering van ZorgZwaartePakketten (ZZP's) weten de WZH-medewerkers nu precies welke zorg individuele cliënten wel en niet behoren te krijgen. "Het is bijna net zo geworden als in de thuiszorg", zegt Visser, die weet waar ze over praat omdat ze ook teamleider Extramurale Zorg is. "Bij de zorg die we bieden aan mensen die nog thuis wonen staat heel strak omschreven welke handelingen we moeten verrichten en hoeveel tijd daar maximaal voor staat. Iets soortgelijks zien we nu ook in de woonzorgcentra van WZH, omdat de bewoners op basis van individuele indicatie hun eigen ZZP's toebedeeld hebben gekregen."

Organisatorische uitdaging

Ook al is het volgens Visser dan allemaal "een beetje zakelijker geworden", toch is ze er van overtuigd dat WZH nog altijd goede zorg levert. "Ik denk zelfs dat onze cliënten niet eens zo veel verschil merken. Natuurlijk, voor een enkel individu doen we sommige dingen niet meer, maar heel ingrijpend is dat allemaal niet. Wat wél verandert is dat we nu heel bewust de mantelzorgers vragen 'wat kunt en wilt u voor ons en voor onze cliënten betekenen?'. Het kan helpen wanneer ze, zoals in onze leefstijlgroepen bijvoor-

beeld, bereid zijn een keertje 's avonds mee te koken. Maar niets is verplicht uiteraard. Overigens, en dat mogen we niet vergeten, steunt de zorg al veel langer heel zwaar op de inzet van talloze goedwillende vrijwilligers. Dat is nog steeds."

Een wel duidelijk merkbare verandering is dat de organisatie van de zorg in de huizen een stuk ingewikkelder is geworden. "Het vergt een boel administratie. Ik moet voor het maken van de roosters precies weten welke zorgzwaarte onze cliënten hebben en daar de juiste medewerkers bij zoeken. Wat dat betreft is het schuiven met de middelen en de mensen die we hebben. Gelukkig hebben wij in Hoge Veld een redelijk stabiele doelgroep met een zelfde soort zorgbehoefte. In totaal zijn er tien zorgzwaartepakketten waar iemand afhankelijk van diens zorgbehoefte in kan vallen. In WZH Nieuw Berkendael, weet ik, zitten cliënten met wel zes verschillende zorgzwaartepakketten. Dat maakt het plannen nog veel lastiger." De komst van de ZZP's heeft Visser dus al met al niet heel erg in de problemen gebracht. "Inderdaad", antwoordt ze. "Ik zie het vooral als een spannende uitdaging."

Verhalen uit de eerste hand

Soms hoor je iemand wel eens verzuchten: *'Tjonge, wat ik allemaal heb meegemaakt... ik zou er een boek over kunnen schrijven'*. Nu wil het toeval dat er in de woonzorgcentra van WZH talloze mensen verblijven voor wie dit ook geldt. Al die mensen, al die verhalen... we zouden er een boek over kunnen schrijven. Dit laatste doen we niet, maar we gaan hun verhalen wel optekenen. In een nieuwe rubriek, getiteld: *Verhalen uit...* In dit nummer van Nieuws voor elkaar geven we een uitgebreide aftrap met de verhalen van de heer Christiaanen die in WZH Schoorwijkstra woont. Vanaf de volgende uitgave vindt u de rubriek terug in de vorm van korte(re) vertellingen.

'Mijn geld of ik laat je zakken'

De heer Christiaanen schrijft graag. Hij houdt al jaren bij wat hij allemaal heeft meegemaakt en nog steeds meemaakt. Misschien is het handiger als de interviewer voor dit artikel deze dagboeken zelf leest, oppert hij, want als hij eenmaal gaat vertellen dan kan hij wel weken bezig blijven. Maar voor dit laatste hebben we hem juist opgezocht: om de verhalen uit zijn eigen mond te horen.

Petrus Cornelis Christiaanen (97) koestert in de binnenzak van zijn colbertjasje een stapeltje foto's, krantenknipsels en andere papieren met ieder een eigen verhaal of anekdote. En dan hebben we het nog maar even niet over alle kladblokken en agenda's vol met aantekeningen die hij keurig geordend in zijn appartement bewaart.

Zijn moeder was "de liefste vrouw" die hij heeft gekend, vertelt hij met haar foto in zijn hand, maar ze was toch ook een beetje achterdochtig. Dat was ook de reden waarom het gezin Christiaanen in 1922 verhuisde van het Brabantse Oudenbosch naar het Zuid-Hollandse Veur, dat later samen met Stompwijk is omgedoopt tot Leidschendam. "Mijn oudste zus verhuisde naar Veur, om daar te gaan werken als coupeuse. Later volgden andere zusters, die eveneens als coupeuse aan de slag konden, met name bij rijke

werkgevers in Wassenaar. Moeder Christiaanen was er echter niet gerust op, op die uitgevlogen dochters, en besloot persoonlijk polshoogte te gaan nemen. Pa, een boomkweker met een eigen bedrijf, bleef thuis. Toen moeder terug kwam was de kogel feitelijk al door de kerk: ze wilde met het gehele gezin verhuizen. Naar Veur. Aan de Prins Hendriklaan waar van de 26 huizen er toen nog maar twee bewoond waren. Toen kon iedereen nog kiezen waar men wilde wonen. De heer Christiaanen was toen negen jaar oud.

Sterk als een beer

Als zestienjarige jongen werd hij stratenmaker. Hij leerde veel van Hans, zijn Duitse leermeester die niet alleen een verdienstelijk stratenmaker was, maar ook graag een borreltje lustte. Maakte dat hem wat minder betrouwbaar? De heer Christiaanen: "Toen Hans na een week hard werken – je werkte toen van maandag

tot en met zaterdag, negen uur per dag – niet met het weekloon over de brug kwam, ben ik hem gaan opzoeken. Hans stond op het punt te vluchten naar Duitsland. Ik was in die tijd een grote, stevige vent, zo sterk als een beer, en heb Hans opgepakt en boven een modderpoel gehouden ‘Geld of ik laat je zakken’, zei ik. Je begrijpt, mijn geld heb ik gekregen.”

‘Moeder kwam thuis en zei: we gaan met het hele gezin verhuizen’

De heer Christiaanen bleef zijn hele werkzame leven stratenmaker, maar op een gegeven moment wilde hij toch graag zijn papieren halen. “In Den Haag werd op de Benoordenhoutseweg een stratenmakerschool geopend. Bij het inschrijven zei een leraar: ‘Als je het vak na 28 jaar nog moet leren, kan je beter stoppen’. Daarna heb ik de school snel doorlopen, en aan het eind kreeg ik zelfs nog een baan als examiner aangeboden. Maar daarvoor heb ik bedankt: ik gaf liever les aan mijn eigen leerling-stratenmakers.”

Klussen en vissen

Na zijn pensionering is de heer Christiaanen blijven doen wat hij altijd al deed: klussen en vissen.

Hij heeft 55 jaar gevist met zijn vaste maat Gerard Steins, een bekende beeldhouwer. Door heel Zuid-Holland visten ze, het liefst op zaterdagochtend heel vroeg als het nog donker was. Een goede plek was in Langeraar. Ook met zijn zoon heeft hij vaak gevist. Deze laatste heeft nu zijn visgerij. “Goede spullen.” De bevlogenheid waarmee Christiaanen vertelt, maakt het lastig om hier uit zijn talloze verhalen te moeten kiezen. Wie ze wil horen, zal het hem daarom zelf moeten vragen. Hij vertelt immers graag.

Bij het afscheid zegt hij “Wacht even”, en hij begint in een la wat te rommelen. Als hij zich omdraait heeft hij een houten stokje met inkervingen en een molentje in zijn handen. “Moet je goed kijken”, zegt hij. Hij haalt een ander houtje tevoorschijn en beweegt het over de inkervingen op het stokje en het molentje begint te draaien. Dan zegt hij opeens hard: “Nu de andere kant op.” En ja hoor, het molentje luistert en draait de andere kant op. Hij vertelt dat hij ooit vijftig van deze molentjes heeft gemaakt. Hij heeft ze allemaal uitgedeeld, behalve deze. “Als je de volgende keer langskomt met het geschreven verhaal, mag je het ook een keer proberen”, belooft hij.

'Wij waken over en vechten voor de cliënt'

Het is lastig om de ouderen in een verpleeg- of een verzorgingshuis een positieve boodschap te brengen over de komst van de nieuwe ZorgZwaartePakketten (ZZP's). De zorg voor deze mensen wordt van overheidswege immers beperkt tot de absolute basiszorgbehoeften. De cliëntenvertegenwoordigers doen er alles aan om de consequenties zo beperkt mogelijk te houden.

Ik ben absoluut geen zwartkijker, maar heel vrolijk kan ik ook niet worden van de nieuwe ZZP's. Want laten we eerlijk zijn: met de komst hiervan beoogt de overheid in de eerste plaats een besparing te bereiken. En besparen gaat altijd ten koste van iets.

Binnen zowel de lokale als de overkoepelende cliëntenvertegenwoordiging van WZH buigen we ons nu al zo'n twee jaar over de ZZP's. In overleg met de WZH-leiding bespreken we de uitwerking hiervan en de mogelijkheden om de eventuele nadelige gevolgen voor de bewoners zo beperkt mogelijk te houden. Dit gebeurt in goed overleg, want als cliëntenvertegenwoordiging begrijpen we heel goed dat WZH zich net als ons heeft te houden aan wat de wetgever heeft bepaald. Dat wil echter niet zeggen dat we ons hier dan ook zo maar bij neerleggen.

De ZZP's regelen welke zorg uit de AWBZ gefinancierd wordt. Wanneer een cliënt meer of andere zorg wil, kan dit door declaratie via de zorgverzekeraar of bekostiging uit eigen middelen. Wij vinden echter dat de nieuwe systematiek niet ten koste mag gaan van de sfeer in de huizen. De eettafel moet wel gezellig gedekt blijven worden en waar mogelijk moet er bij het diner ook een lekker glaasje wijn genuttigd kunnen worden. Wat ons betreft geldt dit WZH-breed. Hier maken

we ons als cliëntenvertegenwoordigers dan ook sterk voor.

De nieuwe bekostigingsmethodiek brengt ook nieuwe bepalingen met lastige gevolgen met zich mee. Bijvoorbeeld dat bij ziekenhuisopname de kamer niet meer gefinancierd wordt vanaf het moment dat de cliënt in het ziekenhuis verblijft. Vreemd, want dit zou betekenen dat de kamer bij een ziekenhuisopname direct aan iemand anders wordt vergeven. Dat willen wij natuurlijk niet en we vragen ons af of het logistiek gezien ook wel

'Ook met een ZZP moet een glaasje wijn bij het diner mogelijk blijven'

kán. Daarom bespreken we als Centrale Cliëntenraad met WZH hoe we in redelijkheid met deze regels van de overheid kunnen omgaan. Iets soortgelijks zien we bij overlijden. Nu nog heeft de familie na overlijden van de bewoner zeven dagen de tijd om de kamer te ontruimen. WZH wilde deze termijn onder de nieuwe omstandigheden terugbrengen naar twee dagen. Daarna moet er voor de kamer betaald worden. Na protesten onzerzijds hebben we een compromis gesloten op vijf dagen, wat volgens mij toch echt wel het absolute minimum is.

Zo zijn er meer voorbeelden te noemen. Maar het belangrijkste is mijn boodschap dat de Centrale Cliëntenraad van WZH waakt over en vecht voor de belangen van de cliënten. Voor u dus.

Jan Kalmijn, lid Centrale Cliëntenraad namens locatie WZH Rustoord

'Alleen basiszorg vinden we wat magertjes'

Winkeliers die serviceverlening hoog in het vaandel hebben staan en die marktconform werken zonder ook maar een beetje winst te maken, hebben het lastig in onze vrije markteconomie. Toch is dit wat de overheid vraagt van zorginstellingen die naast de basiszorg aanvullende diensten aanbieden. Marnix Overwater, manager Finance & Control bij WZH, is zo'n winkelier.

Het heeft wat paradoxaals: enerzijds aansturen op marktwerking in de zorg en anderzijds verbieden dat er aan die marktwerking wordt verdiend. De boodschap van de overheid aan de zorginstellingen is dan ook ondubbelzinnig: het móet goedkoper. Daarom is ook de ZorgZwaarteBekostiging (ZZB) in het leven geroepen met per cliënt een ZorgZwaartePakket (ZZP). Hierin staat precies omschreven welk soort zorg en hoeveel begeleiding iemand nodig heeft en krijgt. En dus ook wat niet.

"Laat hier geen misverstand over bestaan", benadrukt Marnix Overwater, "iedereen krijgt de zorg die hij of zij nodig heeft. Wat dat betreft zal niemand tekort komen. Maar de overheid heeft de basiszorg wel wat sobertjes ingestoken. Wensen cliënten iets extra's, dan kunnen we dat in veel gevallen aanbieden maar wel tegen betaling. Denk aan een extra douchebeurt per week, 's avonds een glaasje wijn bij het eten of een georganiseerd uitje." Het aanbieden van dergelijke extra diensten, legt Overwater uit, is feitelijk altijd al zo geweest. "Onze bewoners hebben daar altijd al voor betaald. De hoogte van de eigen bijdrage werd bepaald in overleg met de cliëntenraad.

In de afgelopen maanden is er echter een hoop negatieve publiciteit geweest rondom zorginstellingen die hun aanbod van extra diensten en producten iets nadrukkelijker onder de aandacht gingen brengen. Het beeld in de maatschappij is nog steeds dat als je

'We willen onze cliënten wel service kunnen blijven bieden'

eenmaal in een verzorgings- of verpleeghuis verblijft, dat dan alles behalve de eigen bijdrage aan het CAK voor je wordt verzorgd en betaald. Op het sturen van een factuur voor aanvullende diensten werd soms heftig gereageerd. WZH wil echter een uitgebalanceerd pakket aan extra's bieden tegen een redelijke vergoeding en het is aan de cliënt om daar wel of geen gebruik van te maken."

Standaardiseren

De afgelopen jaren zijn, al naar gelang de wensen van de bewoners, bij de verschillende WZH-vestigingen diverse aanvullende dienstenpakketten ontstaan. Met de komst van de ZZB en de daarbij behorende ZZP's wil WZH deze extra diensten nu meer standaardiseren. Overwater: "Natuurlijk blijft maatwerk mogelijk, maar we willen het aanbod transparant houden." Overwater en zijn medewerkers zijn momenteel dan ook druk doende om de gewenste extra diensten te inventariseren en per dienst de bijbehorende kosten te berekenen. "Dit blijft ook straks nog een behoorlijk pittig facilitair en logistiek traject", zegt hij. "We moeten per cliënt gaan bijhouden wat hij of zij aan extra's wenst, dat vervolgens ook daadwerkelijk aanbieden en aansluitend de daarbij behorende rekening versturen."

Ook over de precieze invulling van de extra diensten wordt nog diep nagedacht. "Gaan we losse producten bieden met een losse bekostiging, of gaan we toe naar een abonnementsvorm in de vorm van een of meer mogelijke pluspakketten? We zijn er nog niet uit." Vast staat wel dat er hoe dan ook extra diensten aangeboden gaan worden. "Dat is wettelijk niet verplicht", zegt Overwater, "maar we willen onze cliënten wel service blijven bieden. Alleen basiszorg leveren vinden we wat magertjes."

"Marnix schildert samen met bewoners Nieuw Berkendael"

Mijn favoriete bewoner/cliënt

Dit is de derde aflevering van de nieuwe rubriek 'Mijn favoriete bewoner/cliënt'. Deze keer ontmoet directiesecretaresse annex vrijwilligster Ada van der Meer bewoonster mevrouw 't Hart van WZH Waterhof. Wilt u als cliënt óf als medewerker van WZH ook meewerken aan deze rubriek? Meld u dan samen met uw persoonlijke favoriet aan via 070 – 756 1147.

Mijn favoriete... bewoonster

Ada van der Meer was jarenlang secretaresse in het bedrijfsleven. Tot ze 2,5 jaar geleden de overstap maakte naar WZH Waterhof, waar ze één van de twee (deeltijd) secretaresses werd van de locatiemanager. "Ik ben altijd al een zorgzaam type geweest", zo verklaart ze haar overstap. "Ik had ook zomaar in de zorg kunnen werken." Hoewel Ada op Waterhof 'dicht bij het vuur' kwam te zitten, was de echte relatie met de zorg nog ver weg. Daarom besloot ze een half jaar geleden één dag per week (onbetaald) vrijwilligerswerk te gaan verrichten, naast haar 16-urige (betaalde) werkweek verdeeld over drie dagen. Boterhammen smeren, bewoners eten geven, kopje koffie zetten, hier en daar een praatje maken, mensen naar de kapper brengen of met ze gaan wandelen, Ada doet het allemaal met liefde en vindt het bovendien fantastisch om te doen. In de loop der tijd heeft ze een bijzondere band opgebouwd met mevrouw 't Hart, een van de bewoners van de afdeling waar ze als vrijwilligster werkt. "Ze is net als ik een echt buitenmens en daarom gaan we graag samen wandelen", zegt ze. "Daarbij praten we over van alles en nog wat. Over de bomen, het water en de wind, over vroeger, nou ja, alles dus."

Heel eerlijk gezegd weet Ada niet precies wat het is dat mevrouw 't Hart zo bijzonder voor haar maakt. "Ze is gewoon heel lief. Dat zie ik in haar ogen. Soms duurt het 's morgens wat langer tot ze echt goed wakker is, maar als we dan even naar buiten gaan geniet ze volop." En mevrouw 't Hart? "Ik vind het heerlijk om Ada te zien", zegt ze. Maar ook zij kan niet precies aangeven waarom ze dat vindt. "We zien samen dezelfde eendjes zwemmen... Nou ja", zegt ze dan opeens, "dat is eigenlijk wel een heel stom antwoord, he? Nee, het is gewoon fijn om met Ada te kletsen. En met haar te wandelen, natuurlijk." Dan belanden de dames in een spontaan gesprek over de vraag of het, zoals mevrouw 't Hart, oppert, niet "zielig" is voor haar afdelingsgenoten die misschien minder vaak buiten komen. "Misschien willen zij ook wel met jou wandelen", oppert ze. "Ik zal het ze vragen", antwoordt Ada. "Ja", zegt mevrouw 't Hart. "Als het aan mij lag zou ik zelfs nog wel vaker willen gaan wandelen. Liefst iedere dag. Lekker buiten. Ik ben een echte tuindersdochter..."

Mevrouw 't Hart is op 16 september jl. overleden.

Colofon

WZH Nieuws voor elkaar
Tweede jaargang, nummer 5
oktober 2010

Redactieadres

WoonZorgcentra Haaglanden
Polanenhof 497
2548 MP Den Haag
Telefoon: (070) 756 1100
E-mail: info@wzh.nl
Website: www.wzh.nl

Redactie

Maaïke Veenstra
Nathalie van der Voort
Charles Voogd
Ronald de Kreij
Casper Neeteson
Marije Boon

Fotografie

Vincent Basler

Ontwerp, vormgeving en drukwerk

Adepth Advertising bv

Uw reactie op deze 'WZH Nieuws voor elkaar' of uw ideeën voor een volgende aflevering zijn welkom op het redactieadres. Of stuur een e-mail naar info@wzh.nl.

WZH is een vernieuwende, toonaangevende organisatie op het gebied van wonen, zorg en welzijn voor ouderen en mensen met Niet Aangeboren Hersenletsel (NAH) in de regio Haaglanden. Vanuit dertien woonzorgcentra in Den Haag en Leidschendam-Voorburg bieden wij verpleeg- en verzorgingshuiszorg, thuiszorg en allerlei welzijnsactiviteiten. Elk WZH-woonzorgcentrum heeft een eigen identiteit en cultuur. Zo bieden wij voor iedereen een woonomgeving die bij u past: een plek waar u zich thuis voelt.

© WoonZorgcentra Haaglanden 2010

Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of enige wijze zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van WZH.